

*míg végre az ablaküvegen át az esti csillag felpiroslik
és megvilágítja a flitteres báli ruhákba bújtatott
vadonatúj hűtőgépeket az istállószerű
kórtermeket a haldoklások klórszagú szobáit
egyikben a horpadt arcú századvég
agonizált és öntudatlan rángógörcsben véget ér*

DOBOZI ESZTER

Szimultán üzenetek

Theodor Wiesengrund Adornónak

*kapufélfához vonító ebnek
ki a pázsitra barikának
galambszárnynak az Ararátra*

*gubák ha terítve napra
bőr mikor csontvázra szárad
lefogják kezemet, számat
énekelni tudok*

*magadhoz úgy húzz
keservem rajtad
karóba húzottaké
kardhegyen forgok, mikor terajtad
kardélen járok, mikor előtted
kardélen, mikor utánad
szólok, a számban kés van*

*testünkben
két szomorúságunkban szeretkezők
meddig jutunk ez irdatlan térben
láncolódva, kötődve
kiterítkezve...
fölélem magam, míg tőled
fölélem magam, míg hozzám
fölélem nedveim, sóim
míg tanulom külön dialektikánkat:
közeledben is távolodban
távolodban is közeledben
nem fogok fölfeszülni a te s az én keresztjén
nem leszek fölszögeződve
s nem lebontva
nem vállon átvetve*

nem romlok bele a megváltásba
nem

érted ha értem
értem ha érted
külön dialektikánkat
maradok inkább jászolban síró kisdéd
én ma születtem
én ma születtem
én ma

átvonulok szerelmem Hirosimáján
át véres embergúlákon
barbár táborokon szerelmem idejében
gyalogolok szerelmem Auschwitzain is át
tudom
voltak itt táborok
álltak az embergúlán
voltak itt Hirosimák és Auschwitzok
illene hát
láncolódni, kikötődni
kitűzetni, fölfűzetni, kiterítkezni
csontvázakra rászáradni
kezemet, számat lefogatni
csak kapufélfához vonító ebnek nem
csak ki a pázsisztra barikának nem
csak galambszárnynak az Ararátra nem
álltak bár táborok itt
Hirosimák és Auschwitzok voltak
s még mik nem
énekelni tudok

nem leszek fölszögezve
nem lebontva
nem vállon átvetve
nem romlok bele a megváltásba
nem

s nem a megváltatlanságba
maradok jászolban síró kisdéd
én ma születtem
én ma születtem
én ma